

BEAMER

พนบอกว่าอย่าบีบ 1

Littleskyofme เขียน
JOHANNDRO ภาพ

คำนำ

ชีวิตที่ผ่านมรสุมรักอันหนักหนาผลักดันให้ 'จิ้น จิรัช' นายแบบชื่อดังตกอับในชั่วพริบตา ใครจะไปเชื่อว่าดาวดังค้างฟ้าที่พุดช่อไปใครๆ ก็รู้จักจะตกมาอยู่ในสภาพนี้ พองานไม่มา เงินไม่มี แล้วแบบนี้เขาจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไรกัน แต่แล้วก็ไม่รู้ว่

สรวงศ์ประทานพรหรือลงทัณฑ์จึงได้ส่ง 'ดร. แทนไท' ชายหนุ่มหน้าตายผีปากร้าย ไม่สมกับหน้าตาที่หล่อเหลามาหาเขาถึงที่ห้อง ที่บอกว่ามาหาคือการที่อีกฝ่ายจู่ๆ ก็เหมือนกับวาร์ปมาโผล่กลางห้องอย่างกะทันหัน โดยเรียกสิ่งทีคล้ายกับการวาร์ปนี้ว่า 'บีม' และคนที่มีอาการนี้จะเรียกว่า 'บีมเมอร์' ไม่เพียงเท่านั้นจิ้นยังบังเอิญเป็นคนที่มีความสัมพันธ์อย่างพิเศษกับแทนไท หรือที่เรียกว่า 'ซัพเพรสเซอร์' ของอีกฝ่ายด้วย

นับตั้งแต่นั้นแทนไทจึงได้ลงทุนจ้างให้จิ้นมาอยู่ข้างกายเพื่อที่จะยับยั้งไม่ให้ตัวเองบีมอีกระหว่างที่เคร่งเครียดกับการทำโปรเจกต์วิจัยสำคัญ เมื่องานมาหรือ คนที่ไม่มีเงินอย่างจิ้นจะไม่คว่ำเอาไว้ แม้จะเป็นงานสุดแปลกแบบนี้ก็ตาม แล้วความสัมพันธ์ที่มาเจอกันแบบงๆ นี้จะลงเอยอย่างไร มาติดตามเรื่องราวของทั้งคู่ใน 'Beamer ผมบอกว่าอย่าบีม' กันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทนำ

"บีมเมอร์ไม่ใช่แค่อาการ ไม่ใช่แค่โรคที่จะทานยาแล้วก็หาย มันเป็นวิวัฒนาการของมนุษย์อีกขั้นหนึ่ง ซึ่งถ้าหากให้ประมาณตัวเลข ตอนนี้ก็มีบีมเมอร์ประมาณหนึ่งเปอร์เซ็นต์จากทั่วทั้งโลกแล้ว"

"แล้วด็อกเตอร์มองว่าสถานการณ์ในตอนนี้เป็นอย่างไรรับ"

"ถึงแม้ว่าหนึ่งเปอร์เซ็นต์มันอาจจะฟังดูน้อย แต่ในปัจจุบันจำนวนบีมเมอร์กลับมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ หลายประเทศเริ่มมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อวิเคราะห์ที่มาที่ไปของอาการนี้ มีความเป็นไปได้สูงว่ามันอาจเป็นโรคที่เกิดจากทางพันธุกรรมเพราะได้รับยีนที่มีการกลายจากฝั่งพ่อหรือแม่มีจำนวนค่อนข้างมาก ๆ ที่พบว่าเกิดขึ้นเอง ตอนนี้พวกเรา ก็พยายามที่จะค้นหาคำตอบกันอยู่ว่าจะโรคคืออะไรสาเหตุที่แท้จริงของมัน"

"ถ้าอย่างนั้นด็อกเตอร์คิดว่าในอนาคตจะสามารถรักษาคนกลุ่มนี้ให้กลับมาเป็นมนุษย์ปกติธรรมดาได้หรือเปล่าครับ"

"เรื่องนี้ผมเองก็ตอบไม่ได้ แต่ทางศูนย์วิจัยของเราได้พยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อที่จะทำให้มันเป็นแบบนี้"

"..."

"เกิดเป็นบีมเมอร์ ตายๆ ไปะยังจะดีกว่า"

ดีด!

"ตัดท่อนี้ออกไปเลย ตัดออกไป ออ...ให้ตายสิ จะปล่อยให้บทสัมภาษณ์

นี่หลุดออกไปไม่ได้เด็ดขาด"

ชายหนุ่มคนหนึ่งถอนหายใจพลางทำเอวมองจอคอมพิวเตอร์ที่ปลายนิ้ว
สั้นๆ เพื่อออกคำสั่งให้ทำอะไรสักอย่างกับบทสัมภาษณ์เมื่อครู่นี้ ส่วนมือ
อีกข้างก็ยกขึ้นมาวดขมับตัวเองเบาๆ เขาถอนหายใจยาว จากนั้นก็เดินกลับไป
นั่งลงบนเก้าอี้ที่ประจำ หยิบเอากาแฟขึ้นมาดูอีกใหญ่ คิดเอาไว้แล้วไม่มีผิด
ว่ามันจะต้องมีคำพูดที่ออกอากาศไม่ได้ในคลิปสัมภาษณ์นี้ ทั้งที่พยายามกำชับ
เอาไว้แล้วว่าให้ระวังคำพูด แต่ดูเหมือนดีอกเตอร์หน้าหล่อคนนั้นจะไม่จำใส่ใจ
เลยสักนิด

นี่มันเป็นคลิปที่จะต้องเอาไปลงรายการข่าวเลยนะ! คนรูดูทั่วประเทศ
พูดประโยคนั้นออกไปได้ยังไงกัน

"แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน"

"เอ่อ..."

"ห้องแล็บ? อ่า...ให้ตายสิ หมอนั่นคิดจะใช้ชีวิตอยู่ในห้องนั้นจนตาย
เลยหรือไง"

"ให้ไปเรียกเขามาไหมพี่"

"ไม่ต้องหรอก เอรานั่นไปให้เขาที่"

หนุ่มรุ่นน้องเดินเข้ามารับเอกสารไปจากมือ เขายกหน้าหงิกหัก
จากนั้นก็เดินออกไปจากห้องพักเพื่อที่จะขึ้นไปยังแผนกวิจัยที่อยู่ชั้นบน
เมื่อก้าวขาออกมาจากลิฟต์ก็ได้เห็นโปสเตอร์มากมายถูกแปะเรียงรายอยู่บนผนัง
ตลอดทั้งโถงทางเดินนี้ล้วนมีแต่ผลงานของเขาคณันนั้น นอกจากจะเป็นงานวิจัย
ที่เพิ่งได้รับรางวัลมาก็ยังมีประกาศแสดงความยินดีสารพัด ซึ่งเกือบทั้งหมดนั้น
เป็นรายชื่อของคนคนเดียว และจะเป็นใครไปได้ถ้าไม่ใช่ 'ดร. แทนไท' นักวิจัย
คนเก่งที่ใครๆ ก็ต้องรู้จักในฐานะบีมเมอร์ที่โด่งดังที่สุดของประเทศไทย ณ ตอนนั้น

ปรากฏการณ์ประหลาดบังเกิดขึ้น เมื่อจู่ๆ มนุษย์จำนวนหนึ่งเปอร์เซ็นต์
ของโลกมนุษย์ก็มีอาการผิดปกติ ร่างกายจะสามารถแปลงแสงกะพริบได้ แต่
หลังจากนั้นสิบวินาทีพวกเขาจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย โดยอาจจะไปโผล่
ณ ที่ใดที่หนึ่งของโลกใบนี้ ลักษณะคล้ายกับการวาร์ปข้ามมิติที่เคลื่อนย้ายไป

ทั้งตัว พวกเขาจะไม่สามารถควบคุมเส้นทางได้ และจะไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าจะไปโฟลท์ที่ไหน ปრაกฏการณ์เช่นนี้ถูกเรียกว่า 'Beam (บีม)' และกลุ่มคนที่สามารถทำการบีมได้จะถูกเรียกว่า 'Beamer (บีมเมอร์)'

การบีมส่งผลเสียอย่างร้ายแรงต่อร่างกายของบีมเมอร์ จากงานวิจัยพบว่าการบีมหนึ่งครั้งอาจเทียบเท่ากับการสูญเสียอายุเข้าไปสิบปีเลยทีเดียว ทั้งนี้เพราะโมเลกุลต่างๆ ภายในร่างกาย สารพันธุกรรมจะได้รับความเสียหายรุนแรง ในบีมเมอร์แรกเกิดบางคน ถ้าหากพวกเขาเปลอบีมไปก็จะเสียชีวิตในทันที แม้แต่บีมเมอร์สูงวัยที่ร่างกายอ่อนแอก็อาจมีความเสี่ยงเช่นเดียวกัน มันจึงเป็นเรื่องยากที่บีมเมอร์จะมีชีวิตยืนยาว กลายเป็นภัยเงียบที่สุดแสนจะน่ากลัวสะท้อนวงการวิทยาศาสตร์และการแพทย์ไปทั่วทั้งโลกเลยทีเดียว

ปัจจุบันเริ่มมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบีมเมอร์มากขึ้น นักวิทยาศาสตร์พยายามที่จะหาทางรักษา แต่น่าที่นี้ทำได้เพียงใช้ยาเพื่อระงับอาการบีมชั่วคราวไปก่อน บีมเมอร์จำเป็นที่จะต้องกินยาตัวนี้ทุกเดือนเพื่อคงสภาพร่างกายเอาไว้ให้ได้มากที่สุด แต่มันก็ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหายั่งยืน เพราะยาที่กินนั้นก็ส่งผลเสียต่อร่างกายของบีมเมอร์เช่นเดียวกัน ทำให้ร่างกายอ่อนแอลงมากขึ้น มีโอกาสที่จะเกิดโรคแทรกซ้อนต่างๆ ตามมา ด้วยเหตุนี้บีมเมอร์ส่วนมากจึงมักจะเสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย โดยมีไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่จะมีอายุยืนยาวเกินห้าสิบปี

แต่นั่นก็ไม่ใช่วิธีทางรอดเดียวที่มี นอกจากยาที่ใช้กินเพื่อลดอาการแล้ว ก็ยังมีอีกทางเลือกหนึ่ง แต่การรักษาด้วยวิธีนี้มันยากเสียจนแทบจะเป็นไปไม่ได้ มีบีมเมอร์ไม่กี่ร้อยคนบนโลกนี้ที่จะสามารถพบเจอกับ 'Suppressor (ซัพเพรสเซอร์)' หรือคนธรรมดาทั่วไปที่มีคลื่นสมองจำเพาะกับตัวเอง เมื่ออยู่ใกล้กันก็จะสามารถช่วยยับยั้งการบีมได้ จากการวิจัยพบว่าการใกล้ชิดกันจะค่อยๆ ปรับสมดุลภายในร่างกายของบีมเมอร์ได้ สิ่งนี้ไม่ต่างอะไรกับปฏิกิริยาส่งเสริมกันของบีมเมอร์ แต่การตามหาคนที่จะมีคลื่นสมองที่เข้ากันกับตัวเองได้นั้นมันยากมากๆ บางทีอาจจะยากยิ่งกว่าการงมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก คนบนโลกใบนี้มีเป็นพันล้าน แล้วจะไปรู้ได้ยังไงว่าใครกันที่จะสามารถมาเป็นซัพ

ให้กับตัวเองได้

ปัจจุบันประเทศไทยมีบีมเมอร์อยู่มากๆ ห้าร้อยคน ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ ดร. แทนไท บีมเมอร์ที่น่าจับตามองที่สุด ณ ตอนนี้อยู่ เขาเป็นนักวิจัยที่ได้รับรางวัลมากมาย งานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับโลกล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อการรักษาชีวิตของบีมเมอร์ แทนไทตั้งใจว่าจะอุทิศชีวิตนี้ทั้งชีวิตไปกับการวิจัยเพื่อหาทางออกให้กับมนุษยชาติ เขาฉายแววโดดเด่นมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นเด็กมัธยมศึกษาตอนต้นเลยก็ว่าได้ แทนไทได้รับทุนการศึกษาจากรัฐบาลเพื่อไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ซึ่งแน่นอนว่าเขาก็นำเอาความรู้ที่ได้เรียนนั้นกลับมาช่วยเหลือบีมเมอร์ในประเทศไทย จะบอกว่าเขาเริ่มต้นอาชีพในวงการนี้ตั้งแต่อายุยี่สิบต้นๆ เลยก็ว่าได้ เพราะสมัยที่เรียนปริญญาตรีเขาก็ได้เข้าไปช่วยงานในแล็บใหญ่ๆ ได้ฝึกฝนประสบการณ์และมีชื่อเสียงจากการตีพิมพ์ผลงาน ซึ่งหาได้น้อยมากจริงๆ กับบีมเมอร์ที่จะฉลาดหลักแหลมได้ถึงเพียงนั้น

นอกจากงานวิจัยแล้ว แทนไทยังดำรงตำแหน่งเป็นถึงรองผู้อำนวยการศูนย์วิจัยบีมเมอร์แห่งประเทศไทย เป็นวิทยากรที่มักจะถูกเชิญไปยังมหาวิทยาลัยและองค์กรต่างๆ เพื่อไปให้ความรู้เกี่ยวกับบีมเมอร์ เขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ทั้งที่ปัจจุบันก็เพิ่งจะอายุสามสิบสองปีเท่านั้นเอง

ประชากรบีมเมอร์นั้นมีน้อย ยิ่งแทนไทเป็นคนที่มีความสามารถเยอะจะต้องรับผิดชอบส่วนนั้นเป็นแสนล้านอย่างก็คงไม่แปลกอะไร

ทว่า...ถึงแม้ ดร. แทนไทคนนั้นจะมีความสามารถล้นเหลือขนาดไหน ก็ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นจุดอ่อนอยู่ นั่นก็คือการเข้าสังคม เป็นที่รู้กันดีว่าด็อกเตอร์หนุ่มคนนี้ไม่สันตการพูดคุยกับผู้คน ทุกครั้งที่เขาอ้าปากพูดจะต้องมีคำที่ทำให้ทุกคนอึ้ง หรือไม่กี่หน้าชาไปตามๆ กัน แทนไทเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร พูดจาขวานผ่าซากไม่ว่าหน้าใครทั้งสิ้น ทั้งชีวิตอาศัยอยู่แต่ในห้องแล็บของตัวเองเท่านั้น

ยกตัวอย่างกับทศมภ์ภรณ์เมื่อครูนี้นิสัยปากร้ายของ ดร. แทนไทนี้หาทางแก้ได้ยากจริงๆ

ก๊อก ก๊อก

"มีพัสดุมาส่งค้ำบคือเตอร์ มีเอกสารมาให้เซ็นอีกแล้ว"

ชายหนุ่มรุ่นน้องเปิดประตูเข้าไปในห้องแล็บ พื้นที่ทั้งหมดภายในห้องนี้คือสถานที่สิงสถิตของนักวิทยาศาสตร์ระดับเทพ เบื้องหน้าเขาคือ ดร. แทนไท ผู้โด่งดัง หากมองจากตรงนี้ก็เห็นเพียงแผ่นหลังกว้างๆ มือทั้งสองข้างยังคงง่วนอยู่กับการเคลื่อนย้ายเซลล์ภายในตู้ขนาดใหญ่ ดูท่าทางเขาจะไม่ได้สนใจผู้มาใหม่เลยสักนิด ส่งเสียงทักไปรอบแรกก็ไม่หือไม่ฮือจนต้องถามไปอีกครั้ง อีกฝ่ายจึงได้ตอบกลับมาเสียงหัวรารวกกับกำลังรำคาญกัน

"วางไว้บนโต๊ะ"

"เฮ้อ ให้ตายสิ ตอบมาแต่แรกก็จบแล้ว"

'พีท' บ่นอุบิบ จากนั้นก็เดินเอาเอกสารไปวางไว้บนโต๊ะทำงานตัวหนึ่ง เขาชะโงกหน้าเล็กน้อยเพื่อมองงานที่รุ่นพี่กำลังทำอยู่ เขาเป็นนักวิจัยหน้าใหม่ที่เพิ่งจะเข้ามาทำงานกับศูนย์วิจัยแห่งนี้ได้สองปีกว่าๆ มาถึงก็ได้รับตำแหน่งสำคัญ ถูกบรรดาพี่ๆ ถีบหัวส่งให้มาเป็นผู้ช่วยของ ดร. แทนไทคนนี้ ใครต่อใครต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าถ้าไม่จำเป็นก็ไม่อยากจะทำงานกับบีมเมอร์คนนี้เลย ดูอย่างกับหมา กัดคนไปทั่ว ไม่รู้ว่าเป็นบาปหรือบุญที่พีทมาอยู่ตรงนี้ เพราะถึงแม้ว่าแทนไทจะเป็นคนที่เข้มงวดและเอาจริงเอาจัง แต่การเกาะเกาะอีกฝ่ายก็ทำให้พีทได้เรียนรู้อะไรมากมาย เวลาที่มีงานไหนได้ตีพิมพ์เขาก็พลอยได้หน้าไปด้วย แล้วคิดดูสิว่า ดร. แทนไททำงานมาเยอะขนาดไหน ขอแค่ได้เห็นชื่อของอีกฝ่าย บรรดาเจ้าของทุนก็พร้อมที่จะเซ็นเช็คค่าใช้จ่ายโครงการให้ทันทีเลย พรึ่ดเลยแบบสุดๆ แล็บก็หรูกว่าใคร เงินเดือนก็สูงปรี๊ดเทียบเท่ายอดตึกใบหยก แ่วมาว่ามีบริษัทเอกชนมากมายพากันเสนอราคาเพื่อที่จะซื้อตัวอีกฝ่ายไปทำงานด้วย แทนไทนะสุดยอดขนาดนั้นเลยละ

พีทยืนมองเสี้ยวหน้าของแทนไทเงิบๆ รออยู่นานจนกระทั่งรุ่นพี่ของเขาทำงานเสร็จ คือเตอร์คนนั้นถอดถุงมือทิ้งลงถังขยะ จากนั้นก็เดินไปล้างมือ เขาจึงได้มีโอกาสเห็นใบหน้าอันน้อยอย่างชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง

ทั้งหล่อ ทั้งรวย ทั้งฉลาด ไม่น่าเกิดมาปากหมาเลยจริงๆ

"มีอะไร"

แทนไทเหลือบมองรุ่นน้องของตัวเองเล็กน้อยก่อนที่จะยกปลายนิ้วขึ้น
คันแวนตาของตัวเอง พื้ทถอนหายใจก่อนที่จะเดินมาลงบนเก้าอี้กลมตัวหนึ่ง
หมุนไปมาเบาๆ พร้อมกับมองหน้ารุ่นพี่ไปด้วย

"กินเลี้ยงวันนี้ตอนค่ำ พี่จะ..."

"ไม่ไป"

ยังพูดไม่จบประโยคเลย จะรีบปฏิเสธไปไหนคุณพี่!

"พี่แทน ใจคอพี่จะเอาแต่อยู่ในนี้ จะไม่ออกไปเจอหน้าใครสักหน่อย
เหรือครับ แล้วนี่พี่กินข้าวหรือยังเนี่ย"

"มีงานต้องทำ"

"หักโหมมากมันก็ไม่ดีนะครับพี่ หาช่วงพักหน่อยก็ดี บีมเมอร์อย่างพวกเรา
ถ้าป่วยขึ้นมาทีอาจถึงตายได้เลยนะ"

พื้ทอยากจะตอบปากตัวเองที่ทำเป็นอวดรู้ต่อหน้าแทนไท เรื่องความรู้นี้
ตัวพื้ทเองคงไม่สามารถสู้อีกฝ่ายได้เลยจริงๆ แต่มันก็อยากเตือนสักนิดสักหน่อย
ในฐานะเพื่อนร่วมงาน ไม่ก็ในฐานะบีมเมอร์ด้วยกัน คนอย่างแทนไทถ้าต้อง
ตายไปคงน่าเสียดายแย่ บนโลกนี้จะมีนักวิจัยบีมเมอร์ที่เก่งกาจเท่าเขา
สักกี่คนกัน ตัวพ่อของวงการเลยก็ว่าได้ ในอนาคตสามสิบปีหรือห้าสิบปี
หลังจากนี้ ชื่อของเขาจะต้องไปโผล่ในตำราเรียนเกือบทุกเล่มแน่นอน

แทนไทไม่ได้สนใจคำพูดของรุ่นน้อง เขาถอดเสื้อกาวน์ของตัวเองออก
แล้วแขวนเอาไว้ในตู้อย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็เดินไปยังโต๊ะทำงานของ
ตัวเอง ถกแขนเสื้อเชิ้ตขึ้นเล็กน้อย เปิดคอมพิวเตอร์พกพาแล้วทำงานต่อ
ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ไม่ได้สนใจเรื่องปาร์ตี้ในค่ำคืนนี้เลยสักนิด ทั้งยังแผ่รังสี
เย็นชาออกมาครอบตัวป้องกันไม่ให้ใครเข้าไปใกล้ แม้แต่พื้ทเองก็ยังไม่รู้สึกสั่นกลัว
กับภาพนั้น

ต่อให้จะทำงานมาด้วยกันถึงสองปี แต่พื้ทก็ยังกลัวรุ่นพี่หน้าคุณนี้อยู่ดี
บรื้อ!

พื้ทนั่งจ้องใบหน้าอันหล่อเหลาของรุ่นพี่อีกครั้งก่อนที่จะถอนหายใจยาว

อุตสาหุมาโน้มน้าวขนาดนี้แล้วแท้ๆ แต่แทนไทก็ดูเหมือนจะไม่สนใจเลย สักนิด ก็คิดเอาไว้แล้วแหละว่ามันจะต้องเป็นแบบนี้ ไม่มีอะไรที่ยากไปกว่าการสั่งให้แทนไทออกไปพบเจอผู้คนแล้วละ ต่อให้เอาช้างมาลาก ช้างยังขอยอมแพ้เลย

"งั้นผมไปก่อนนะพี่ มีอะไรก็ค่อยโทรมาหาทีหลังกัน"

"..."

อย่างน้อยๆ ก็บอกลากันสักนิดเถอะนา! คนอะไรทำไมถึงเย็นชาได้ถึงขนาดนี้!

พี่พล่อยให้รุ่นพี่ทำงานยังคงอยู่ในห้องนั้น ส่วนตัวเองก็กลับลงมาข้างล่างอีกครั้งหนึ่งเพื่อรวมตัวกับรุ่นพี่คนอื่นๆ และเพื่อนร่วมงานที่ได้นัดหมายกันว่าจะไปหาของอร่อยกินด้วยกันในค่ำคืนนี้ มีบางคนรู้สึกโล่งใจที่พี่ชวนแทนไทไม่สำเร็จ เพราะขึ้นคนคนนั้นไปร่วมวงด้วยบรรยากาศมันจะต้องกร่อยมากแน่นอน

พี่ทออกไปกินข้าวตอนเย็น นั่งปรบมือยามที่รุ่นพี่เล่าเรื่องตลกซ้ำซ้อน และมีบ้างที่จะแทรกมาด้วยเนื้อหาทางวิชาการ เพราะทุกคนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะนี้ต่างก็เป็นคนในวงการวิทยาศาสตร์ที่ทำงานในศูนย์วิจัยปื้มเมอร์แห่งประเทศไทยกันทั้งนั้น ซึ่งนอกจากคนที่เป็นปื้มเมอร์แล้วก็ยังมีคนปกติธรรมดาเข้าไปทำงานด้วย ทุกคนต่างช่วยกันเพื่อหาทางออกให้กับโรคประหลาดนี้ พี่เองก็ได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะสามารถใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ได้โดยไม่ต้องพึ่งพายาสังเคราะห์อีกต่อไป

"โห ไม่ได้เห็นข่าวคนนี้นานเลยนะ"

"ก็หายไปเลยตั้งแต่เกิดเรื่องนั้น"

"เจอตรงมาครั้งเดียวดับไปเลย"

"หมายถึงอะไรอะพี่" พี่ถามขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงซุบซิบเหล่านั้น

"นี่ไง รู้จักไหม"

"อ่า...พอจะคุ้นหน้าอยู่ ชื่ออะไรนะ จ านาๆ สักอย่างนี้แหละ ไซ้ไหม"

"ชื่อจิ้นยะ จิ้น จิรัชนะ"

ในระหว่างที่นั่งกินข้าวกันอยู่ จู่ๆ ก็มีรุ่นพี่ผู้หญิงจับกลุ่มซุบซิบถึงอะไรบางอย่าง ยามที่พวกเธอหันหน้าจอลิโศฟท์มาให้ดูก็เห็นเป็นรูปของชายหนุ่มคนหนึ่งคาดว่าน่าจะอายุประมาณยี่สิบกลางๆ พี่พอบจะรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาอยู่บ้าง นั่งนึกอยู่สักพักก่อนที่จะร้องอ้อออกมา ที่แท้ก็เป็นนายแบบชื่อดังนี่เอง เขาไม่ได้สนใจงานการบันเทิงสักเท่าไรจึงได้แต่นั่งฟังพวกพี่ๆ ตั้งวงเล่าที่คนดังไปเรื่อย พอจบเรื่องของนายแบบคนนั้นแล้วก็ซุบซิบเรื่องของดาราคันอื่นกันต่อ

'จิน จิรัช' ชื่อนี้ไม่ได้ยินมานานแล้วเหมือนกัน...คนนี้เป็นดารามาตั้งแต่เด็กเลย เคยเล่นละครมาแล้วหลายเรื่อง เมื่อก่อนก็เล่นโฆษณาจนคนทั้งประเทศจำหน้าได้ พอโตมาก็ไปเอาดีด้านนายแบบ เดินแฟชั่นโชว์ เป็นว่าเล่น รู้สึกเหมือนจะมีดราม่าอยู่ช่วงหนึ่ง เหมือนจะเป็นเรื่องเชิงชู้สาวอะไรสักอย่าง ได้ยินมาว่าเป็นเพลย์บอย คนคนนั้นคนนี้ไปเรื่อย พี่เองก็ไม่ได้ตามข่าวอย่างจริงจัง แคได้ยินคนพูดต่อๆ กันมาก็เท่านั้น

พี่ทสยหน้าไปมาเบาๆ พลังโล่เรื่องไว้สาระออกไปจากหัว แล้วก้มลงกินหมูตรงหน้าต่อ ปล่อยให้ทุกคนหยิบเอาเรื่องนั้นเรื่องนี้ขึ้นมาพูดไปเรื่อย เขาชอบกลิ่นรสชาติของอาหารแสนอร่อยพร้อมกับดื่มด่ำบรรยากาศดีๆ ภายในร้านอาหารแบบนี้ดีกว่า เป็นรุ่นน้องก็ได้อยู่อย่าง อิ่มจังตั้งคို့ครูป!

แกร๊ก!

จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น ดร. แทนไทที่กำลังนั่งทำงานอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์จึงลุกขึ้นไปเดินสำรวจดูรอบห้อง จนในที่สุดเขาก็เจอว่ามีปากกาด้ามหนึ่งหล่นลงพื้นแล้ววิ่งไปใต้โต๊ะจึงย่อตัวลงเล็กน้อยเพื่อที่จะเก็บมันขึ้นมา ตอนนี้เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว เขานั่งทำงานอยู่ภายในห้องนี้มาหลายชั่วโมงติด ข้าวเย็นก็ไม่ได้กินเพราะติดแล็บ วุ่นวายแบบนี้มาเกือบเดือนแล้วเพราะต้องเร่งทำโปรเจกต์ให้เสร็จ ยังมีงานอีกมากมายรอให้เขาไปสะสางไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมจู่ๆ ถึงได้มีงานเข้ามาเยอะนัก นอกจากงานวิจัยที่ทำอยู่ก็ยังมีงานของวิทยากรที่จะต้องออกไปให้ความรู้สู่สังคมอีก ไหนจะงานตีพิมพ์

ตำราบีบเมอร์ และอีกไม่กี่วันข้างหน้าก็ต้องไปเป็นอาจารย์พิเศษสอน
นักศึกษาในมหาวิทยาลัย งานเยอะจนหัวหมุนไปหมดแล้ว

พีบ!

วินาทีที่แทนไทก้มตัวลง ร่างกายของเขาก็บังเกิดอาการประหลาดขึ้นมา
จู่ๆ ภาพตรงหน้าก็หมุนเวียนเป็นวงกลม เขารู้สึกเวียนศีรษะและปวดขมับ
อย่างรุนแรงจนต้องยกมือมากุมเอาไว้ หลอดไฟภายในห้องทุกดวงกะพริบ
เปิดปิดไม่หยุด แทนไทหอบหายใจเร็วรู้สึกเหมือนมันแน่นหน้าอกไปหมด
แต่สิ่งที่ทำให้เขาตกใจมากที่สุดก็คงหนีไม่พ้นร่างกายของตัวเองในตอนนี้อย่างไร...

"เวอร์..."

ผิวหนังของเขาเรืองแสงและเริ่มกะพริบเป็นจังหวะราวกับว่ามันกำลัง
นับถอยหลังอยู่ ดวงตาทั้งสองข้างของตึกเตอร์นุ่มเบิกกว้าง วินาทีนั้นเขา
ไม่รู้หรอกว่ากำลังทำอะไรอยู่ เพียงแค่พยายามที่จะพาตัวเองกลับไปยังโต๊ะทำงาน ระยะเวลา
สิบวินาทีมันน้อยนิดเหลือเกิน ถึงแม้จะบอกว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญด้าน
บีบเมอร์ก็เถอะ แต่แทนไทกลับไม่เคยพบเจอกับเหตุการณ์เช่นนี้ด้วยตัวเอง
มาก่อน ไม่เคยเลยสักครั้งเดียว

นี่เป็นครั้งแรกที่แทนไทได้เผชิญหน้ากับสิ่งที่เรียกว่า 'บีบ'

"อีก..."

ปกติแล้วบีบเมอร์ทุกคนจะพกพาสิ่งหนึ่งติดตัวอยู่ตลอดเวลา นั่นก็คือ
เครื่องส่งสัญญาณเมื่อจะเกิดการบีบ เพราะหลังจากที่บีบไปแล้วพวกเขา
จะโผล่ไปที่อื่น และจะไม่มีทางรู้ได้เลยว่าไปที่ไหน มีบีบเมอร์มากมายที่
เสียชีวิตเพราะดันบีบไปโผล่ในที่อันตรายอย่างกลางมหาสมุทรหรือแม้แต่
กลางป่าใหญ่ก็ยังมีมาแล้ว ดังนั้นบีบเมอร์ทุกคนจะถูกฝังไมโครชิปในตัว
ตั้งแต่กำเนิดเพื่อที่จะได้ใช้ตามหาตัวเจอเมื่อเกิดการบีบ

ทั่วทั้งร่างของแทนไทเรืองแสง เขาเอื้อมมือจนสุดแขน ในที่สุดก็สามารถ
แตะปลายนิ้วเข้ากับปุ่มของเครื่องส่งสัญญาณนั้นได้ซึ่งเป็นวินาทีสุดท้ายพอดี
ก่อนที่ทุกอย่างจะเริ่มเข้าสู่ความมืดมิดราวกับว่าโลกทั้งใบหมุนเหวี่ยงด้วยความ
เร็วสูงสุด มันเวียนหัวไปหมด อวัยวะทุกอย่างภายในร่างกายเกิดการ

บีบอัด ความรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่บนปากเหวแห่งความตายมันเป็นอย่างไร แทนไทเพิ่งได้เข้าใจในวันนี้

คงเป็นเพราะปล่อยให้อารมณ์ตกอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ เดิมทีสุขภาพของบีเมอร์มักจะอ่อนแอกว่าคนปกติอยู่แล้ว ยิ่งช่วงนี้เขาโหมงานหนักอดข้าวอดน้ำ แบกรับความเครียดเอาไว้มากมาย สุดท้ายก็เป็นอย่างที่เราเห็น สิ่งที่น่ากลัวที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว...

วิ๊ตดด...

"อีก...!"

และในช่วงสุดท้ายก่อนที่ความทรงจำนั้นจะสิ้นสุดลงก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นในหู มันทำให้แทนไทรู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างมากจนต้องยกมือขึ้นไปกุมมันเอาไว้

เขาจะตายหรือเปล่า เขาจะรอดไปได้ไหม ปลายทางคือที่ไหน เขาจะต้องพบเจอกับอะไร...

เพราะแบบนี้เขาถึงได้พูดออกไป...

'เกิดเป็นบีเมอร์ ตายๆ ไปซะยังจะดีกว่า'

โครม!

ร่างของแทนไทหล่นลงมากกระแทกเข้ากับพื้นแข็งๆ อย่างแรง เขานอนหลับตาแน่นิ่งไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น แวนดาที่สวมใส่หมวกหายไปตั้งแต่เมื่อไร ไม่อาจทราบได้ ผมเผ้ายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เสื้อผ้ายับเยินไปหมด แต่สิ่งที่แย่ไปกว่านั้นก็คือร่างกายของเขาเอง ความรู้สึกเจ็บปวดปรากฏไปทั่วทั้งตัว ไม่มีจุดไหนที่ไม่รู้สึกเจ็บ ลมหายใจรวยรินแผ่วแผยเต็มที่ เขาพยายามที่จะเปิดเปลือกตาขึ้นเพื่อมองภาพตรงหน้า สิ่งที่เขามองเห็นคล้ายๆ กับว่าจะเป็นเพดานห้อง มีแสงไฟเจิดจ้าส่องลงมาบนใบหน้าของตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างมันเลือนรางเหลือเกิน

และนอกจากนี้...ก็ยังมีเสียงหนึ่งดังขึ้นไม่ไกล

"แว๊กกก! มึงมายังไงของมึงเนี่ย"

การบีบครั้งแรกในชีวิตของ ดร. แทนไทนำพาเขาเข้ามาในเพนต์แฮลส์

สุดหรุแห่งหนึ่ง สิ่งสุดท้ายที่จดจำได้ก่อนที่จะสลับไปคือสีหน้าซื่อโลกของใครบางคน

การบรรจบกันระหว่างโชคชะตาของคนสองคนได้เริ่มต้นขึ้นแล้วนับตั้งแต่วินาทีนั้น

ดอญ่า

1

สัญญาณการบีมจาก ดร. แทนไททำให้ทุกคนภายในศูนย์วิจัยบีมเมอร์ ถึงกับช็อก คำคั้นนั้นไม่มีใครนอนหลับได้เลย เพราะถ้าหากคนสำคัญคนนั้น หายตัวไป งานวิจัยใหญ่ๆ ที่กำลังทำอยู่จะต้องมีปัญหาตามมาแน่ บุคลากร ทุกคนถูกเรียกประชุมด่วน แม้ตอนนั้นจะเป็นเวลาเที่ยงคืนแล้วก็ตาม พี่ท เป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับแทนไท เขาจึงต้องตอบคำถามมากมายกับบรรดา ผู้บริหาร รายงานทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เล่าทั้งหมดย่นวินาทีสุดท้ายก่อนที่ ตัวเองจะออกจากตึกเพื่อไปกินเลี้ยงกับเพื่อนร่วมงาน บอกตามตรงว่าตัวเขาก็ รู้สึกตกใจมาก ๆ ที่รู้ว่าแทนไทหายตัวไป ทันทีที่ทราบข่าวก็รีบกลับมาที่ศูนย์วิจัย โดยด่วน ตอนนั้นทุกคนได้แต่ภาวนาขอให้แทนไทยังคงมีชีวิตอยู่ และหวังเหลือเกิน ว่าแทนไทจะไม่ดวงซวยถึงขั้นบีมไปตกอยู่ที่ขั้วโลกเหนือหรือกลางมหาสมุทร แปซิฟิก แบบนั้นถือเป็นเหตุการณ์ที่แย่ที่สุดเลยก็ว่าได้

ติด! ติด!

ผ่านไปสักพักในที่สุดก็สามารถแกะรอยตามหาพิภพของแทนไทได้สำเร็จ พี่ทถึงกับหลั่งร่ำออกมาด้วยความดีใจเมื่อรู้ว่าตำแหน่งนั้นอยู่ไม่ไกลจาก ศูนย์วิจัยเลย มันเป็นโรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง เขาจึงรับหน้าที่ เป็นคนขับรถพา รุนพี่ไปยังสถานที่แห่งนั้น มีหลายคนที่ต้องการจะตามมา แต่ก็ถูกผู้อำนวยการศูนย์วิจัยสั่งให้เฝ้ารออยู่ที่นั่นเพื่อคอยประสานงาน เพราะ หลังจากนั้นจะต้องมีคนจากศูนย์วิจัยบีมเมอร์จากทั่วโลกติดต่อมาอย่างแน่นอน

ใช้เวลาไม่นานพีทก็เดินทางมาถึงโรงพยาบาลที่หมาย เขารีบเข้าไปขอพบแทนไทโดยด่วน ติดต่อกับพยาบาลอยู่สักพักก็เข้าใจตรงกันว่าหมายถึงใคร พีทสอบถามข้อมูลไม่หยุด จนในที่สุดก็รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น พยาบาลคนนั้นเล่าว่ามีใครบางคนพา ดร. แทนไทมาส่งที่โรงพยาบาล จากนั้นก็หายตัวไปแล้ว โผล่มาแค่แวบเดียวเท่านั้น เหมือนแค่เอาคนไข้มาโยนให้กัน ไม่ทันได้รู้เลยว่า เป็นใคร จะถามหาข้อมูลอะไรกับใครก็ได้ จึงต้องรักษาตามอาการไปก่อน โชคดีเหลือเกินที่พีทและรุ่นพี่เข้ามาที่โรงพยาบาลในตอนนั้นจึงได้ข้อมูลของผู้ป่วยเสียที่

พีทเดินเข้ามาในห้องพัก เบื้องหน้าคือ ดร. แทนไทที่ยังนอนหมดสติ อยู่คนเดียว ร่างกายของเขายังคงดูเป็นปกติทุกอย่าง อาจจะมีรอยฟกช้ำในบางจุด ตรงหน้าผากบวมขึ้นมาเล็กน้อย อาจเพราะกระแทกเข้ากับของแข็งสักอย่าง แต่สภาพโดยรวมถือว่าไม่แยءเลย บีมเมอร์บางคนโชคไม่ดี เมื่อเกิดการบีม แล้วร่างกายฟกช้ำก็หายไปเลยก็มี แม้กระทั่งแขนขาขาดก็มีเหมือนกัน หนักสุดก็เสียชีวิตไปเลย นี่แทนไทต้องเป็นลูกรักพระเจ้าขนาดไหนถึงได้มีแค่ร่องรอย ฟกช้ำนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเอง

แต่เรื่องที่น่าตกใจยังมีมากกว่านั้น เมื่อผลการตรวจร่างกายทั้งหมดออกมาแล้ว ทุกคนถึงกับอ้าปากค้างไปตามๆ กัน ดร. แทนไทไม่มีอาการผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น เรียกได้ว่าไม่มีความเปลี่ยนแปลงสักนิด ตรวจเลือดก็แล้ว เอาไปเข้าเครื่องตรวจคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าก็แล้ว เขายังคงปกติดีทุกอย่าง เมื่อเทียบกับผลการตรวจสุขภาพครั้งล่าสุดก็ไม่มีอะไรแตกต่างเลย ทั้งที่ปกติแล้วบีมเมอร์ที่ผ่านการบีมจะต้องมีปัญหาสุขภาพตามมา ค่ากรดเบสในเลือดไม่คงที่ หรืออาจมีภาวะแทรกซ้อนจนต้องเข้ารับการรักษาด้วยยาสำหรับบีมเมอร์เท่านั้น บางรายอาจถึงขั้นต้องผ่าตัด แต่นั่นอะไร ดร. แทนไทยังคงปกติดีทุกอย่าง สภาพของเขาเหมือนแค่หลับไปเพราะความเหนื่อยล้าเท่านั้นเอง!

"นี่มัน...มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

"นั่นแหละสิ"

ทุกคนต่างพากันสงสัยและช่วยกันวิเคราะห์ผลการตรวจสุขภาพของ ดร. แทนไทไปคนละทิศคนละทาง ฟิทที่คลุกคลีอยู่กับคนคนนี้นี้มากกว่าใครเป็นผู้ช่วยเพียงคนเดียวของแทนไท เขานิ่งนิ่ง ขมวดคิ้วมุ่น พร้อมกับอ่านรายละเอียดทุกอย่างตรงหน้า ก่อนที่จะมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา แม้จะเอ่ยพิมพ์เสียงเบา แต่ก็มีคำคำหนึ่งที่ยลออกไปเข้าหูทุกคนทำให้ห้องประชุมนั้นเงียบเสียงไปในทันที ทุกคนหันหน้ามามองฟิทเป็นตาเดียว ไม่เว้นแม้แต่ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยก็ด้วย

"อาการแบบนี้...เหมือนเจอซัพเพลยแสะ"

"..."

"อะ...เอ่อ แฮะๆ ผมพูดไปอย่างนั้นเอง มันคงไม่ใช่หรอกเนอะ ฮะๆ"

ฟิทแสวงทำเป็นหัวเราะทั้งที่ความจริงอยากจะเอาน้ำมาดลงดินเสียให้รู้แล้วรู้รอด เขาอธิบายมาจริงจังๆ ในขณะที่ทุกคนกำลังคิดวิเคราะห์กันอย่างจริงจัง แต่ตัวเองดันหลุดปากพูดเรื่องไร้สาระออกมาเสียได้ เจอซัพเพลยแสะอะไรกันล่ะ! เรื่องแบบนี้มันมีโอกาสเกิดขึ้นได้น้อยมากแค่ไหนใครๆ ก็รูตินับตั้งแต่ที่โรคนี้อุบัติขึ้นมาบนโลกก็มีไม่กี่ร้อยเคสเท่านั้นที่พบเจอกับซัพเพลยแสะตัวเอง มันเป็นเรื่องของวิเศษในตำนานเลยทีเดียวได้

ฮ่าๆๆ ไม่จริงหรอกกก ดร. แทนไทจะไปเจอซัพเพลยแสะของตัวเองได้ยังไง ไม่มีทางง

"อาจจะเป็นไปได้"

"เอว?! ดะ...เดี๋ยวก่อนนะพี่ คือผมพูดเล่น"

"ปกติแล้วคนที่ผ่านการบีบจะมีสภาพแย่เรื่องนี้พวกเรารู้กันดีไม่ใช่หรอ แต่สิ่งที่จะสามารถยับยั้งผลของการบีบได้ทำให้ร่างกายกลับมาอยู่ในสภาวะปกติอีกครั้งหนึ่ง นอกจากยาแล้วจะมีอะไรอีก เรื่องซัพเพลยแสะอาจจะเป็นไปได้"

"เดี๋ยวก่อนนะ แล้วได้สืบมาไหมว่าใครเป็นคนที่พาเขาไปส่งโรงพยาบาล"

"เออ นั่นสิ"

ทุกคนหันมามองฟิทเป็นตาเดียว คุณผู้ช่วยถึงกับอึ้งแข็ง ปากพาชวย แท้ๆ เป็นยังไงล่ะ หางานให้ตัวเองเฉยเลย สุดทำก็โดนทุกคนไล่ให้ไปตามหาตัวคนคนนั้น เขาก็ไปขอข้อมูลจากกล้องวงจรปิด ประกอบกับสืบหาตำแหน่งบีบของแทนไท ใช้เวลาอยู่ประมาณหนึ่งวันกว่าที่จะสืบจนเจอ เขาแอบรู้สึก

ตกใจเมื่อรู้ว่าที่นั่นคือคอนโดฯ สุดหรู ว่ากันว่ามันราคาเหยียบห้าสิบล้านเลย ยิ่งชั้นบนๆ ที่เป็นเพนต์เฮ้าส์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ราคาเป็นร้อยล้านแน่

แล้วด็อกเตอร์ไปตกที่นั่นได้ยังง่ายยย โอ๊ย พี่แทนนะพี่แทน หางานยาก ให้ผมอีกแล้ว! อยู่กับพี่มาสองปี ไม่เคยมีอะไรง่ายดายเลยจริงง

พี่ถึงกับกุมขมับ พอได้ข่าวว่าแทนไทพีนแล้วเขาก็รีบวิ่งกลับไปที่โรงพยาบาลเพื่อที่จะได้ถามต่อหน้าว่าพอจะจำรูปพรรณสัณฐานของคนที่ช่วยเหลือตัวเองไว้ได้หรือไม่ แทนไทที่นอนหลับไปสองสามวัน พอฟื้นขึ้นมา ก็นั่งทำหน้าบอกลูกๆ ไม่รับ หงุดหงิดที่เสียเวลาทำงานไปถึงสามวัน เซลล์ที่เลี้ยงเอาไว้มันไม่ได้เปลี่ยนอาหาร ไม่รู้ว่าป่านนี้พวกมันจะเป็นยังไงบ้าง ทุกคนอุตส่าห์ไปเยี่ยมถึงเตียงด้วยความเป็นห่วง แต่ไอ้หนุ่มบ้างานคนนี้นั้นพอฟื้นขึ้นมาได้ ก็ทำท่าจะกระซอกส่ายหน้าเกลือกแล้ววิ่งกลับห้องแล็บเสียอย่างนั้น

"พี่แทน ผมขอถามอะไรอย่างหนึ่ง พี่พอจะจำได้ไหมว่าใครเป็นคนพาพี่มาที่โรงพยาบาล"

แทนไทส่ายหน้าไปมาเบาๆ แทนไทคำตอบ ผู้อำนวยความสะดวกศูนย์วิจัยที่ยืนอยู่ข้างเตียงจึงกระแอมกระไอเบาๆ ก่อนจะเหลือบมองทุกคนรอบกาย ขอความคิดเห็นกันผ่านสายตาวัดว่าจะพูดเรื่องนั้นดีหรือไม่ แทนไทรู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังปิดบังอะไรสักอย่างอยู่ บรรยายากสแบบนั้นมันทำให้เขารู้สึกไม่พอใจจึงเอ่ยถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"มีอะไรก็พูด"

"เอ่อ...ก็เกี่ยวกับเรื่องร่างกายของน้องแทนนั่นแหละ"

"มันเป็นอะไร"

"มันไม่เป็นอะไรเลย"

"..."

"แบบว่า...ไม่เป็นอะไรเลย"

"..."

"ปกติดีทุกอย่างจ้ะ"

"..."

ทันทีที่มีคนพูดออกไปแบบนั้นภายในห้องพักก็เงียบสนิท แทนไทหนึ่ง
นั่งอยู่เกือบห้านาที ทำเอาทุกคนรู้สึกลึ้นไปหมดว่าอีกฝ่ายจะตอบกลับมา
ว่าอย่างไร เพราะดูเหมือนในที่นี้จะไม่มีการเจรจาเรื่องของบีเมอร์ไป
มากกว่าด็อกเตอร์คนนี้อีกแล้ว

แทนไทก้มลงมองมือของตัวเอง กำแบสองสามครั้งแล้วจึงพูดออกมา

"คนที่พามาโรงพยาบาลอาจจะเป็นซัพเพรสเซอร์"

เมื่อผู้รู้เรื่องบีเมอร์ที่สุดต้นสรุปออกมาแบบนี้ก็คงไม่มีใครกล้าเถียงอีก
ทุกคนถึงกับอ้าปากค้าง ไม่อยากจะเชื่อว่าคนอย่างแทนไทจะพบเจอกับซัพของ
ตัวเอง นี่มันเป็นเรื่องที่ยิ่งกว่าฝันเสียอีก ทางผู้อำนวยการศูนย์วิจัยรีบสั่งให้
ทุกคนออกตามหาตัวซัพคนนั้นโดยเร็วที่สุด เพราะการมีอยู่ของเขาคนนั้นจะ
ช่วยต่ออายุให้กับด็อกเตอร์คนนี้ ถ้าหากปล่อยให้คนเก่งๆ อย่างแทนไทต้อง
ตายไปตั้งแต่อายุน้อยๆ คงน่าเสียดายแย่ เขาอุตส่าห์ผลักดันวงการวิจัยบีเมอร์
ในประเทศไทยมาจนถึงจุดนี้ ค้นพบความลับหลาย ๆ อย่างที่จะช่วยรักษาชีวิต
ของบีเมอร์ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพวกเขาจะเจอแสงแห่งความหวังในยาม
วิกฤตเช่นนี้ แทนไทได้เจอกับซัพของตัวเองแล้ว!

"พี่แทน ถ้าพวกเราตามหาตัวซัพของพี่จนเจอแล้วจะให้ทำยังไงต่อไป"

พี่ทยกมือถาม ทุกคนหันกลับไปมองแทนไทอีกครั้ง เผื่อรอคำตอบของ
ด็อกเตอร์คนเก่งไปพร้อมๆ กัน แม้แต่ผู้อำนวยการก็ยังอดลึ้นไม่ได้ ขอเพียง
แทนไทเอ่ยออกมาว่าต้องการอะไร เขาก็พร้อมที่จะจัดหาให้ทันที

แทนไทนั่งเฝ้ายามอยู่สักพัก ยกแก้วน้ำขึ้นจิบเล็กน้อยก่อนที่จะตอบออกไป

"พาดูมามาก่อน"

"..."

"เดี๋ยวค่อยเอง"

"มึง มันแบบ กูไม่รู้ กู..."

"โอ๊ย! ใจเย็นๆ กูจะรู้เรื่องใหม่วันนี้"

"บ้าเอ๊ย มันอะไรวะ"

เสียงวอยวายนั้นดังลั่นห้อง ก่อนที่ผู้พูดจะทิ้งตัวลงนอนบนเตียงกว้าง ยกสองมือขึ้นมาถูหน้าตัวเองแรงๆ ปลอ่ยให้หญิงสาวอีกคนยื่นกอดอกมอมมาจากอ้อมุมของห้อง เธอคนนั้นส่ายหน้าระอา พอเห็นอาการประสาททึนของเพื่อน แล้วก็ได้นั่งเฝ้าหน้าอกเธอในใจ

เมื่อสามวันก่อน จู่ๆ เพื่อนของเธอก็โทรเข้ามาหาตอนเที่ยงคืน พูดจาวกไปวนมาฟังอะไรไม่ได้ศัพท์เลยสักอย่าง ต้องรอจนกระทั่งอีกฝ่ายเริ่มมีสติ ซึ่งใช้เวลาอยู่ถึงสามวันกว่าที่จะสามารถเล่าเรื่องราวทุกอย่างให้ฟังได้

ดูเหมือนว่าจะมีใครสักคนโผล่เข้ามาในเพนต์แฮกส์สุดหรุแห่งนี้ คนคนนั้นมาจากที่ไหนไม่รู้และเป็นใครก็ไม่ทราบ เพื่อนของเธอกำลังเอนกายนอนดูโทรทัศน์อยู่เพียงลำพัง แต่จู่ๆ ก็มีคนร่วงลงมาจากกลางอากาศ เป็นใครจะไม่ตกใจถึงแม้ว่าจะพาไปส่งถึงโรงพยาบาลและผ่านมาสองสามวันแล้ว แต่เพื่อนของเธอก็ยังไม่หายช็อกอยู่ดี

"เอาล่ะๆ ใจเย็นๆ ก่อน ภูพอกจะคิดอะไรออกแล้ว"

"มันคืออะไรวะ คือเขาไม่น่าจะขึ้นมาได้เองแน่นอน แต่กูก็เห็นเองกับตาจริงๆ นะว่าเขาโผล่มากลางอากาศแล้วก็ตกลงมาต่อหน้าต่อตาเลย"

"มึงเคยได้ยินเรื่องของบีมเมอร์ไหมล่ะ"

"บีมเมอร์นั้นเธอ"

"บางที่คนคนนั้นอาจจะบีมเข้ามาในห้องของมึงล่ะมั้ง"

'ริต้า' เอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ จากนั้นก็เดินไปนั่งไขว่ห้างบนเตียงนุ่ม เธอก้มหน้าลงมองเจ้าของห้องตัวจริงที่ยังนอนทำหน้างออยู่

ใครจะไปคิดว่าจู่ๆ จะมีคนบีมเข้ามาในเพนต์แฮกส์ของ 'จิน จิรัช' ถ้าเรื่องนี้หลุดไปถึงหูนักข่าวมีหวังคนได้รุมทั้งหมดนี้จนไม่สามารถออกไปเดินที่ไหนได้อย่างแน่นอน

แค่ข่าวฉาวเมื่อต้นปีที่ผ่านมาก็หนักมากพออยู่แล้ว อย่าหาเรื่องใส่ตัวอีกเลยจะดีกว่า

ริต้าถอนหายใจ ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมากอดอกเอาไว้สีหน้าของดาราสาวฉายแววกังวลเล็กน้อย เธอเหลือบมองเพื่อนสนิทที่นอนนิ่งอยู่ข้างตัว จินยกมือ

ขึ้นมาปิดหน้าต่างตัวเองอยู่อย่างนั้นนานเกือบสิบนาที เมื่อพอใจแล้วจึงค่อยๆ ยกมือออก พลิกตัวนอนตะแคงข้างแล้วหันหน้ามาหา สีหน้าเต็มไปด้วยความว่าวุ่นใจอย่างเห็นได้ชัด

เธอไม่อยากจะทำอะไรตอนนี้คือจิ้น จิรัช นายแบบค่าตัวหลัก แกมยังโต้งดังถึงขั้นเคยร่วมงานแฟชั่นระดับโลกมาแล้ว แต่ปัจจุบันนี้กลับมีสถานะว่างงาน ไม่มีเงินเดือน ไม่มีคนจ้างมาได้ครึ่งปีแล้ว โทรศัพท์ของเขาเงียบจีเปิดเครื่องไว้ก็เหมือนไม่เปิด ไร้แววของคุณผู้จัดการที่จะติดต่อเข้ามา เธอเห็นเพื่อนเป็นแบบนี้แล้วก็รู้สึกสงสารจับใจ

จิรัชเป็นนายแบบหนุ่มอายุยี่สิบสี่ปี สำหรับวงการนายแบบแล้วอายุนี้นี้ถือว่ากำลังดีเลย โหนจะรูปร่างและหน้าตาที่ค่อนข้างโดดเด่น มีเอกลักษณ์เฉพาะคือจุดสีดำเล็กๆ ใต้ริมฝีปากกลางค่อนไปทางด้านขวา ดวงตาทั้งสองข้างดูโอบเอี้ยว ยิ่งมองก็ยิ่งให้ความรู้สึกว่าคุณคนคนนี้ช่างเชิดช้อเหลือเกิน เขามีชื่อเสียงมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว เพราะเมื่อก่อนก็เคยแสดงละคร รวมถึงรับจ้างถ่ายงานโฆษณาต่างๆ ทั้งพ่อและแม่ของเขาก็เคยเป็นดารามาก่อนถึงแม้ว่าจะประสบอุบัติเหตุและเสียชีวิตไปนานแล้ว แต่ชื่อเสียงอันโด่งดังก็ยังส่งมาถึงตัวของลูกชาย ทรัพย์สินและมรดกทั้งหมดก็ตกทอดมาที่ตัวเขาด้วย น่าเสียดายที่อนาคตของเขากลับต้องมาหยุดชะงักเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง ขาวฉาวเมื่อต้นปีที่ผ่านมามีได้ทำลายอะไรไปหลายอย่างมากจริงๆ

"ก็พอจะได้ยินข่าวมาบ้าง บีมม่งบีมเมอร์อะไรเนี่ย แต่ไม่เคยเห็นตัวจริงเลยสักครั้ง"

"มึงก็เคยเห็นไปแล้วไง"

"ช่างเถอะ พาตัวไปส่งโรงพยาบาลแล้วคงไม่มีอะไรให้ต้องห่วงแล้วแหละ ขอแค่ไม่มีเรื่องวุ่นวายตามมามากก็เพียงพอ"

"มันใจจริง ๆ ไช้ไหมว่าจะไม่มีคนรู้ว่าเป็นมึง"

"ผ่านมาสัปดาห์ยังไม่มีข่าวอะไร แปลว่าคงไม่มีใครรู้เรื่องนี้หรอก"

เมื่อเริ่มตั้งสติได้จิ้นก็ไม่วายวุ่นเหมือนอย่างเมื่อครู่อีก เขายันตัวลุกขึ้นจากเตียง หยิบเอาไอแพดขึ้นมา ตั้งใจว่าจะเปิดดูหนังเพื่อคลายเครียด ทว่า...

ยามที่สัญญาณไฟจราจรหาย ยามที่เขาไม่สามารถเข้าถึงแอปพลิเคชันสตรีมมิ่ง
หนังได้ เขาก็ถึงกับยืนตัวแข็งทื่อ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนตัวเองซ้ำๆ

"มันบอกว่ายังไม่ชำระค่าบริการ อะไระเนี่ย"

"ถามจริง?"

"บ้าเอ๊ย..."

จินโยนไถ่แพดของตัวเองลงกับเตียง รู้สึกหงุดหงิดกว่าเดิม ปัญหาใหญ่
คือเขาไม่มีเงินจ่ายค่าบริการนี้ มันถึงได้ระงับการใช้งานไป แต่ปกติเขาก็
จ่ายอัตโนมัติผ่านบัญชีของตัวเองตลอด นี่หมายความว่าเงินในบัญชีนั่น
หมดเกลี้ยงแล้วอย่างนั้นหรอ บัญชีหลักของเขาไม่เหลือเงินสักบาทเลย?
เป็นไปได้ไหมได้...

ค่าใช้จ่ายพุ่งเข้ามารวๆ แบบนี้ ไหนจะค่าน้ำค่าไฟอีก เพนต์แฮสส์ใหญ่โต
โอ้อ่าเสียขนาดนี้ คิดดูซิว่ามันจะต้องหมดเงินไปเท่าไรกัน

ใครจะไปคิดว่าคนอย่างจิน จิรัชจะตกอับเช่นนี้ นี่มันถึงขั้นต้องเอาเงิน
จากบัญชีอื่นออกมาใช้จริง ๆ เหรอเนี่ย ไม่อยากจะเชื่อเลย

"เวรกรรมจริง ๆ ไ้จิ้นเอ๊ย..."

ริต้าอ้าปากค้างอย่างอึ้งๆ ส่วนจินเองก็ถึงกับยกมือกุมขมับ เดินลากเท้า
ไปเหยียบเอาชุดแอลกอฮอล์ขึ้นมามีดม มันยังเหลืออยู่ประมาณครึ่งขวด ริต้า
มองเห็นภาพนั้นแล้วก็รู้สึกทนไม่ไหวจึงเดินเข้าไปแย่งขวดนั้นมาไว้ในมือ เธอ
กวาดสายตามองสภาพของเพื่อนตั้งแต่หัวจรดเท้า จากนั้นก็ส่ายหน้าไปมา
เบาๆ ด้วยความรู้สึกสมเพช

"มึงปล่อยให้ตัวเองอยู่ในสภาพนี้ได้ยังไง มึงคือจิน จิรัชนะ"

"หนวหนู"

"พอสักที ไปอาบน้ำ มึงจะอยู่เฉยๆ แบบนี้ต่อไปไม่ได้ อย่างน้อยก็ช่วย
ทำตัวให้มันอยู่ในสภาพที่ดูดีกว่านี้หน่อยเถอะ เดี่ยวกูช่วยหางานให้ โอเคไหม"

"ขนาดที่พี่ยังคอยแพกๆเลย"

ปีที่ที่วาก็คืออดีตผู้จัดการของจินนั่นเอง ทำงานมาด้วยกันได้ราวๆ สองปี
ช่วงหลังมานี้จินเจอปัญหาหนัก มีข่าวฉาวมากมายจนเกินจะรับมือ ป่านนี้

คงหายหัวไปทำงานอื่นทำแล้ว ปล่อยให้เงินอยู่อย่างโดดเดี่ยวเช่นนี้มาหลายเดือน นอกจากริต้าแล้วก็ไม่มีความสนใจอะไรดีเขาหรอก

"ทุกคนก็สนใจแค่ผลประโยชน์จากตัวกูเท่านั้นแหละ"

"เงิน..."

"ช่วงหัวมัน จะไปไหนก็ไป ราคายุ่งเวลาที่ต้องแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้คนอื่นอย่างมัน เหมือนกัน"

จินเอยด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนอะไร พร้อมกับโบกมือเบาๆ สองสามที จากนั้นจึงทำท่าจะเดินออกไปจากห้องนี้ ทว่าในตอนนั้นเอง ที่มีสายหนึ่งติดต่อเข้ามา โทรศัพท์ของจินเอยมานานหลายเดือนแล้ว ริต้าเห็นแบบนั้นจึงรีบคว้ามันขึ้นมาถือเอาไว้ทันที เธอจึงถามเพื่อนตัวเองก่อนที่จะตัดสินใจตอบแทน

"สวัสดีค่ะ"

[สวัสดีค่ะ คุณมีพัสดุตกค้างในประเทศ...]

"อื๊อว้าย"

ติด!

โชคที่ที่ปลายสายไม่รู้ว่าเป็นใคร ถ้าหากว่ามีเจตนาที่พบนั่นรู้ว่าเป็นคนที่ดำเนินถึงดาราสาวชื่อดัง งานนี้ริต้าอาจจะต้องมีข่าวตามเพื่อนสนิทไปอย่างแน่นอน

จินรับโทรศัพท์ของตัวเองมาไว้ในมือ เขายกไหล่เล็กน้อย ปลงแล้วละ กับชีวิตแบบนี้ คงถึงคราวที่ชีวิตมาถึงขาลง อาจจะต้องโทษตัวเองด้วยที่ไม่รู้จักประหยัดอดออมเอาไว้ ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายตามใจ สุดท้ายถึงได้มีจุดจบเช่นนี้ เขาถอนหายใจกลางเดินเข้าไปในห้องน้ำ ไม่อยากให้ริต้ามาเห็นสีหน้าของตัวเองในตอนนี้นักเท่าไร

แม้ว่าจะทำเป็นนิ่งเฉย ทำเป็นไม่รู้สึกรู้สาและไม่ทุกข์ร้อนอะไร แต่ความจริงแล้วจิรัชเองก็เดือดร้อนอยู่ไม่น้อยเลย...จะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าตอนนี้ชีวิตของเขาย่ำแย่ถึงขั้นนี้

หงุดหงิด หงุดหงิดไปหมด ทำให้ชีวิตอันสวยหรูของจิน จิรัชถึงกลายมา

เป็นแบบนี้ไปได้

ครืดดด ครืดดด

โทรศัพท์ของเขาสั้นอีกครั้ง มีเบอร์แปลกติดต่อเข้ามา แน่ชัวร์ว่าเงินกำลัง
อารมณ์เสีย เขาทนไม่ไหวแล้ว เขาต้องการหาที่ระบาย ในเมื่อมีจางซีฟโทรมา
ในเวลานี้ก็ถือว่าดวงช่วยไป เพราะถ้าหากเป็นเขาแล้วจะไม่จบแค่คำว่าอืควาย
เหมือนอย่างริต้าแน่

"โทรมาหาโคตรพ่อโคตรแม่มึงเหวอ มันเป็นอะไร หาเงินจากความลำบาก
ของคนอื่นมึงมีความสุขมากไหม เออ ในเมื่อมึงโทรมาตอนที่กูกำลังโมโหพอดี
กล้าโทรมาก็กรุณาฟังกูดำให้จบด้วยนะ จะด่าจนกว่ากูจะหมดลมเลย ใส..."

[คุณจิรัชไซ่ใหม่ครับ]

"เออ ทำไม นั่นชื่อกูเอง กูบอกเลยนะว่า..."

[ติดต่อมาจากศูนย์วิจัยบีเอ็มเมอร์ครับ]

"วิจัยควายอะไร"

[เอ่อ...จะติดต่อมาเพื่อพูดคุยเรื่องที่มีคนบีเอ็มไปที่พักของคุณนะครับ]

"บีเอ็มอะไรนะ"

[บีเอ็มเมอร์ครับ คนที่คุณพาไปส่งที่โรงพยาบาล]

พอปลายสายพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ฟังดูเป็นทางการ จิ้นก็เริ่มได้สติ
รับกระแสมกระโถแล้วเปลี่ยนน้ำเสียงทันที เขาชะงักไปเมื่อนึกถึงเรื่องนั้น
ขึ้นมาได้ คนจากศูนย์วิจัยติดต่อมาโดยตรง ดูทรงแล้วน่าจะเป็นของจริง คนที่
โผล่เข้ามาในห้องของเขาคืนนั้นเป็นบีเอ็มเมอร์มนุษย์ประหลาดที่สามารถหายตัว
ไปที่นั่นที่นี้ได้ เขาเคยได้ยินจากข่าวมาบ้าง แต่เป็นครั้งแรกเลยที่จิ้นได้พบเจอ
กับบีเอ็มเมอร์ตัวจริงเสียจริง สิ่งที่รึดำพูดออกมามันถูกต้องแล้ว นี่มันเป็น
ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยากมากจริงๆ และห้องของเขาก็ดันกลายเป็นพื้นที่บีเอ็ม
ไปเสียได้

[ไม่ทราบว่าคุณจิรัชสะดวกเดินทางเข้ามาพบที่ศูนย์วิจัยในวันพรุ่งนี้
หรือเปล่าครับ หรือถ้าคุณจิรัชต้องการที่จะนัดพบสถานที่อื่นก็สามารถแจ้งมา
ได้เลยนะครับ]

"ทำไมต้องพบด้วย"

[เรื่องนี้มันค่อนข้างสำคัญ ทางศูนย์วิจัยจึงอยากเชิญคุณจิรัชมาพูดคุย เพื่อเจรจาข้อแลกเปลี่ยนครับ]

"เรื่องสำคัญ? เรื่องอะไร"

[ถ้าผมบอกออกไป คุณจิรัชรบกวนเก็บเป็นความลับเอาไว้ด้วยนะครับ]

"มันคืออะไรล่ะ"

[คุณจิรัชเป็นพี่ของนักวิจัยคนสำคัญครับ ทางเราจึงอยากพบเจอ เพื่อพูดคุยด้วยสักเล็กน้อย]

"เป็นอะไรนะ ชัพ? คืออะไร"

จิรัชเริ่มยกมือขึ้นมากุมขมับ ยิ่งคุยก็ยิ่งไปกันใหญ่ เขาไม่เข้าใจคำศัพท์พวกนั้นเลยสักอย่าง ปกติแล้วเขาก็ไม่ใช่คนที่จะติดตามข่าวสารทางวงการวิทยาศาสตร์อะไรขนาดนั้นเสียด้วยสิ ถึงจะเคยได้ยินเรื่องของบีมเมอร์ผ่านหูมาบ้าง แต่มันก็แค่ผ่านหู เขาไม่รู้รายละเอียดอะไรเกี่ยวกับคนพวกนั้นเลยแม้แต่หน่อย

แต่พอได้ยินว่ามีข้อแลกเปลี่ยนบางอย่างจิรัชก็หุกระดิก เขากระแอมกระไอแล้วแสวงถามออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทำเป็นเฉยเมยไม่สนใจทั้งที่ความจริงแล้วในใจตื่นเต้นไปหมด

[ชีพเพรสเซอร์ค่อนข้างสำคัญมากๆ สำหรับบีมเมอร์ครับ ถ้าหากว่าคุณจิรัชยินดีเข้ามาพูดคุย ทางเราก็มีข้อเสนอบางอย่างให้]

"ข้อเสนออะไรพูดมาก่อนสิ"

[ทางศูนย์วิจัยต้องการที่จะจ้างคุณจิรัชเข้ามาทำงานชั่วคราว โดยทางเราสัญญาว่าจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ไม่เผยแพร่ที่ไหน และจะไม่ให้ใครรู้สถานะของคุณจิรัชด้วยครับ]

"คำตอบແທນລະ?"

[จะอยู่ในรายละเอียดของวันพรุ่งนี้ครับ ผมคงไม่สามารถพูดออกมาได้]

จินแน่มปากเล็กน้อย ซึ่งใจอยู่หน้ากระแຈกเกือบห้านาที เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ จากนั้นก็ตอบตกลงไป หลังจากนัดสถานที่พบเจอกันเสร็จสรรพก็กดวางสาย

เขาวางมือทั้งสองข้างลงกับอ่างล้างหน้า ปลายนิ้วเคาะลงบนหินอ่อนเย็นเฉียบ
ไปมา ใช้ความคิดไปกับเรื่องนี้จนออกมาทางสีหน้าทั้งหมด

หวังเหลือเกินว่าการตัดสินใจในครั้งนี้จะไม่ผิดพลาดอีก...

ชีวิตของเขาในตอนนี้อย่างมากพออยู่แล้ว นาที่นี้มีความหวังอะไรก็ต้อง
คว้าไปก่อน ถ้าไม่ใช่เพราะว่าไม่มีรายได้เข้ามาเลยตลอดหกเดือน ไม่มีเงิน
เข้ามาหกเดือน! ครึ่งปีเสียวนะ! มีเหลือที่เงินจะตัดสินใจรับงานแปลกๆ แบบนี้
ขอให้สิ่งๆ ที่เข้ามาในครั้งนี้เป็นโชคดีของเขาด้วยเถอะ!

Beamer ผมบอกว่าอย่าปืม 1
LittleSkyofme เขียน

จำนวน 344 หน้า
ราคา 399 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2567

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3198-8

ภาพประกอบ JOHANN DRO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

“แว๊กกกก! มึงมายังไงของมึงเนี่ย”

เรื่องราวได้เริ่มต้นขึ้นจากตรงนี้ ตรงที่जूๆ ก็มีคนโผล่เข้ามาในห้องแบบไม่มีขี้นขลุ่ย
‘จิน จิรัช’ นายแบบชื่อ (เคย) ดังที่ตอนนี้แทบไม่เหลือสตางค์ไว้ประทังชีวิต
แถมยังต้องมาสติแตกเพราะมีใครก็ไม่รู้ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันต่อหน้าต่อตาอีก
นับตั้งแต่นั้นชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป... ในทางที่ดีหรือ

ก็ ร้ายสุดๆ แบบที่ไม่มีอะไรมาดูแลต่างหาก!

เพราะเขาต้องมาตกลงรับงานสุดแปลกจากด็อกเตอร์หน้าตายอย่าง ‘แทนไท’ นะสิ
ใช่... ก็ไอ้คนที่โผล่มาลงห้องแล้วทำเอาเขาตกตกตกใจแทบตายคนนั้นนั่นแหละ
งานที่ว่านี้ไม่ได้ยากเย็นอะไร ก็แค่คอยเดินตามด็อกเตอร์ต้อยๆ

ไปไหนต่อไหนในฐานะ ‘จ๊ว’ ของอีกฝ่าย

เพื่อยับยั้งไม่ให้อาการ ‘บีม’ ทำร้ายขึ้นมาจนไปโผล่ไหนต่อไหนให้ชาวบ้านเขาตกใจเล่นอีก
ถ้าไม่นับค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อและหน้าตาที่หล่อเหลาพระเจ้าบรรองสรรค์สร้างแล้ว
ที่เหลือก็มีแต่ดูอย่างกับหมา แถมเย็นชาเป็นที่หนึ่ง

ถ้าไม่ติดว่าเงินไม่มี

คิดหรือว่าชาตินี้คนอย่างจิน จิรัชจะยอมรับงานที่ต้องโดนขกสับทางวาจาทุกวันแบบนี้
ไม่-มี-ทาง!